

само най-смѣлата фантазия на гениаленъ ваятель би могла да създаде. Този вълшебенъ образъ на древенъ герой израстна само за моментъ и се разнесе по цѣлата дружина. Унесенъ, крилатъ и захласнатъ въ своя поривъ, героятъ овладѣ сърдцата на хилядата души и, презрѣлъ смъртъта, поведе и тѣхъ въ нейнитѣ обятия.

И стана нѣщо непонятно. Единъ човѣкъ, за когото смъртоносната пѣсенъ на куршумитѣ напомняше припѣва на нѣкакъвъ любовенъ романсъ, и една шепа подобни нему прескочиха предѣла на безсмъртието и невредими влѣзоха въ страшния редутъ.

„Стойте, не пуцайте!“, — изкрещѣ почти до ухото на самия командиръ на редута, щабсъ-капитана отъ I-ви класъ Милованъ Мишичъ, дружинниятъ командиръ.

„Предаемо се!“ — промълви вцепенениятъ отъ страхъ, при вида на окървавениятъ лица, сърбинъ. . . .

Нѣколко минути още и боятъ утихна. Редутътъ, предъ чието подножие паднаха толкова хора, онѣмѣ.

Мѣлчаливи и замислени, нашитѣ войници шетаха изъ окопитѣ, за да си набавятъ онова, което бедната България не можеше да имъ даде. Така почвахме ние войнитѣ: половината безъ платнища, безъ ботуши, безъ ножове, но още въ първия бой противникътъ си „правѣше човѣщината“, както казваха нашитѣ войници.

Но трѣбваше да се направи още нѣщо. Една сръбска обозна колона се спущаше бързо по пѣтя на билото отъ лѣвия склонъ на Султанъ-тепе за Крива-паланка. Изпрати се поручикъ Райновъ съ три взвода да я посрещне и плени. Благодарение на бързия имъ ходъ, колоната бѣше пленена и 400 войника и 2 офицери паднаха въ наши рѣце.

Въ този день дружината имаше 22 убити и 57 ранени, отъ които 7 офицери.

Картечната рота, подъ командата на поручикъ Пильоровъ, презъ цѣлия бой непрекъснато обстрелваше противника и внасяше бодростъ въ редоветѣ на нашитѣ войници. Подъ градъ отъ шрапнели картечницитѣ не изпускаха и най-малкото движение на противника безнаказано.

Не по-лека бѣше задачата на 3-та дружина. При почване на атакитѣ сърбитѣ се бѣха толкова одързостили срещу нейния участъкъ, щото всѣко повдигане на глава коштуваше единъ животъ. Единъ следъ други паднаха взводнитѣ офицери на първия и втория взводове отъ 10-а рота. Отъ издадения като клинъ лѣвъ флангъ на сръбската позиция куршумитѣ идваха направо и улучваха всѣки, който се осмѣляваше да се надигне.

Но чиличенитѣ тѣла на храбърцитѣ отъ двата взвода на 10-а рота излѣзоха по-твърди отъ сръбскитѣ куршуми. Всички сърби, които бѣха въ отдѣлни окопи, останаха избити по мѣстата си. За това не малкопомогна 11-та рота, която, макаръ че ѝ бѣ заповѣдано да стои въ отстъпъ задъ 10-а